

Soós Szilárd, július 19. kedd, 19.00

„Odament hozzá egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: »Ha akarsz, meg tudsz tisztítani.« Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: »Akarom, tisztulj meg!» És azonnal eltávozott róla a lepra, és megtisztult.« (Mk 1, 40–42)

Az ajándék

A nagy német költő, Rainer Maria Rilke, hosszabb időn át Párizsban élt.

Sokat sétált a városban. Az egyik utcasarkon öreg koldusasszony üldögélt. A járókelők pár fillért ejtettek kérges, kéregető kezébe: az asszony mozdulatlanul, földre szegezett tekintettel, minden életjel nélkül fogadta az alamizsnát.

Rilkét sétáira gyakran elkísérte egy ismerőse. A fiatalasszony maga is szokott adni néhány fillért a koldusasszonynak. Csodálkozott, hogy a költő, akit nem csak verseiből ismert melegszívű embernek, sohasem ad semmit. Nem értette, hogyan lehet egy ilyen nagyszerű ember ennyire közömbös.

Rilke észrevette, hogy mi foglalkoztatja kísérőjét és megjegyezte:

– A szívének kellene adnunk valamit, nem a kezének.

Néhány nappal később Rilke egy illatozó fehér rózsával indult szokásos sétájukra. Amikor a koldusasszonyhoz értek, megállt, lehajolt és a szikkadt kezekbe fektette a gyönyörű virágot.

Váratlan dolog történt: az öreg, mióta ismerték, most emelte először rájuk pillantását, majd nagy erőfeszítéssel felállt, megragadta az idegen kezét, időtől barázdált arcához szorította, és a rózsát magához szorítva elment.

Napok teltek el. Aztán egy teljes hét. Az utcasarkon üresen maradt koldusasszony helye. Rilke útitársnője aggódott hogy az öreg koldusasszony talán már nem is él. A hetedik napon újra ott ült az öregasszony: kérges, kéregető kezébe a járókelők egy-egy pénzdarabot ejtettek. Az asszony, mozdulatlanul, földre szegezett tekintettel, minden életjel nélkül fogadta az alamizsnát.

– De hát miből élt egész idő alatt, ha nem járt ide koldulni? – tört fel a kérdés a fiatalasszonyból. Rilke alig hallhatóan, fejével bólogatva, mintegy önmagának válaszolt:

– A rózsából, igen, a rózsából.

„Ti úgy gondoltok, hogy az életben problémák vannak, és megoldásokra van szükség. Én úgy gondolkozom, hogy az életben tragédiák vannak, és irgalomra van szükség.” (Pilinszky János)